

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Udrag fra Hexaëmeron. Fjerde Dag

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 174. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-arrebo01val-shoot-idm140030264904672.pdf> (tilgået 11. maj 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

Hvoraſ eractis kand, den højhed u-begriblig,
Som mellem Jorden er oc Himlen u-beskriflig.
En part vil der om saa paa himle hielmen gette,
U-stadig Maanen kold, den nærmeste Planete,
Ved sexten tuusend Miil skal ofver Jorden gange,
Men op til Ledingen, vel Danske Miile lange,
Et hundred tuusind er' oc atten tuusend Miile,
Hvad der om være kand, jeg icke her kand stille.
Maal du som maale kand, naar du ret maalet hafver
Dig strax *Urania* ret riigelig begafver.
Her lader jeg bestaae den ottend' Himmel præctig,
Oc det forstiernd Telt, som HErrrens Haand almæctig
Haer vefvet denne dag, tapeetet blaaf det stoore,
Forsprænged oc kast ud i konstelig Figure,
Med mange tuusindmaal guld-stifter vel bepryded,
I megen perle-lius, bestucked vel oc yded.
Nu under hvælning slig, de andre buer alle,
Hver med et Lius, Gud sig, at ziire, lood befalde.
Paa det mand kunde saa bedst i nat-luft hin klare,
Blant andre Stierne-lob et øje tage vare,
Ja med forundring see, de faste brand' at glindre,
Oc med et krylled Lius, meer end Planeter tindre,
Som dennem understaa' oc ej med Skin at befve,
Men med et stadigt blus, i egen bu' at svefve.
Jeg det vel gifver mact at alle Stierner ere,
Eens Væsen oc Natuur, rund-støbt' udaf vor HErrre,
Dog de som højest' er', oc ofvermaade tycke,
Paa ottende Pallats, med skinnen sammen-trycke,
Oc derfor siunis os, som de sig stedse rørde,
Et krylled tindre-Lius, paa runden altid førde.
Men vandre-stierner siu, paa viidt adskilde veje,
I Øjet tindrer ej, de nærmer Jorden dreje.
De krumme buer nj med lencker Gud ej sanker,
Men een den anden self omringer oc omvanker.
Jo nærmer noget rund til middel-puncten kommer,